

No a la Llei de Partits Polítics

nº 29 - maig 2002- donatiu 1,20 euros

Editorial i pàgines centrals:

No a la Llei de Partits Polítics:
Per les llibertats democràtiques pàg 3,10-11

**Contra la reforma laboral,
¡Vaga General!. Aprendre d'Itàlia** pàg 4-5

Sindical:
No a la llei de qualitat,
lluita escoles bressol,
educació pública d'adults... pàg 6-7

Contra la LOU. Un balanç pàg 8-9

Palestina:
EEUU i UE còmplices de l'extermini.
...un nou Vietnam pàg 12-13 i 20

Foro Social Transatlántico:
Tots/es a Madrid: anulació deute extern
argentí. Actualitat d'aquí i d'allà pàg 14-16

Internacional: Veneçuela, Holanda pàg 16-19

Especial Elecciones francesas

Les frases històriques

"Jo crec que Sharon és un home de pau"

G. Bush

Imatge presa de Rebelarte, una secció de Rebellion.org

Greus motius tant en la situació política internacional com en l'estatal haurien de fer d'aquest 1r de Maig un dia de sortida massiva al carrer. Internacionalment vivim una escalada de la repressió sota la creuada "antiterrorista", que encapçala Bush. Ahir va arrasar l'Afganistan, demà es prepara per fer-ho a l'Iraq o a Colòmbia, avui l'episodi més sagnant d'aquesta creuada es viu en terres palestines, on Sharon perpetra una massacre sistemàtica sobre el poble palestí, amb el suport directe dels EEUU i la complicitat d'Aznar i la UE. El poble palestí només pot comptar amb el suport de la mobilització internacional dels joves i els treballadors.

Bush, Aznar i la UE còmplices de genocidi Visca la Intifada

També el poble Argentí viu la lluita contra l'espoli de què va ser objecte durant els anys que els governs i l'FMI, de comú acord, van regalar les millors empreses públiques i bancs a les multinacionals, i ara, quan aquestes empreses han descapitalitzat el país i s'han endut els beneficis, torna a ser l'estat qui vol legalitzar el robatori dels estalvis de tot el poble i declara en país en fallida. Mentre, l'FMI demana garanties, no per què l'estat obligui a retornar els diners que són de la gent, sinó per què els beneficis de les multinacionals (moltes d'elles de capital espanyol) mantinguin els guanys i el govern reculli els estalvis per pagar el deute extern. Aznar i multinacionals espanyoles (Santander, BBVA, Repsol, telefónica, Iberia,...): Prou d'espoli!

Anul·lació del deute públic amb Argentina Tot el suport a la lluita dels treballadors i el poble argentí

El PP no es queda curt aprofitant la situació repressiva internacional (que retalla llibertats a tot el món, començant pels mateixos EEUU) i vol modificar la Llei de Partits per il·legalitzar Batasuna. Ens trobem davant la mesura més greu de la transició monàrquica. Volen il·legalitzar l'acció política de 200.000 bascos i més enllà d'això, tenir un instrument a les seves mans per actuar contra qualsevol organització que s'escapi al seu control o qüestioni el sistema. És per això que el PP ha preferit no seguir pel camí de Garzón, il·legalitzant organitzacions de l'esquerra abertzale basca per arribar a Batasuna, sinó modificar la llei de partits, posant tota mena de criteris completament subjectius en mans del fiscal del govern o dels partits parlamentaris per il·legalitzar qualsevol formació política. Hi ha declaracions en contra, però cal sortir al carrer per enfrontar aquesta agressió a les llibertats democràtiques que tan durament vam arrencar al franquisme.

No a la Reforma de la Llei de Partits Polítics No a la il·legalització de Batasuna

Amb la crisi de rerafons, la patronal pressiona el PP per donar un nou impuls a la Tercera Reforma Laboral, amb més facilitats per acomiadar, retalls en el subsidi d'atur i més facilitats per treure'ls als aturats. No és possible seguir durant més temps sota la política de desmobilització que han imposat les direccions de CCOO i UGT davant el govern Aznar. La vaga general de la passada tardor que UGT deia voler convocar es va esfumar, però no els motius que la justificaven. Ara CCOO i UGT tornen a parlar de la necessitat d'una vaga general. En pocs mesos hi ha hagut nombroses expressions de la disposició a la lluita de treballadors i joves (en la lluita contra la LOU o en les manifestacions de la cimera de la UE a Barcelona): el que cal és una voluntat real de les direccions sindicals. Aznar no és una excepció a Europa, el seu aliat Berlusconi va obrir el foc fa uns mesos i la vaga general de resposta ha estat un èxit inqüestionable.

Aturar la tercera reforma laboral Vaga General

No és d'estranyar que mentre l'onada reaccionària colpeja molts llocs del planeta, l'extrema dreta vagi guanyant posicions en el govern, ja sigui a Àustria o Itàlia, i ara a França. Però també és cert que les darreres eleccions franceses han donat un impuls a la formació d'una esquerra revolucionària amb el resultat de més de 2.800.0000 vots per les candidatures trotskistes. Davant la reacció i l'augment de la repressió ens cal organitzar-nos.

Cal construir un partit revolucionari arreu i una internacional obrera que ens uneixi Tots i totes som necessaris

28 d'abril de 2002

LI

Contra la reforma laboral, Vaga General!

CCOO, UGT i la patronal CEOE van signar el 20 de desembre passat l'acceptació de les reformes laborals anteriors i la "moderació" salarial com recepta casolana contra la recessió mundial. Mentre, a la cimera de la UE a Barcelona (contestada per mig milió de manifestants) Aznar agitava demagògicament la bandera de la plena ocupació, sense aclarir que es refereix a sous de misèria i sense drets. Ara (gener i abril), el govern insaciable dona dues voltes de cargol en el seu projecte per a fer pagar la crisi als treballadors i treballadores:

Amb la immigració, elimina la possibilitat de regularitzar cap

treballador o treballadora que es trobi aquí, ni amb oferta laboral, amb la qual cosa desenes de milers de treballadors i treballadores queden condemnats, fins que la lluita ho reverteixi, al nou esclavisme, el més explotat treball en negre, el que es reprimeix sindicalment amb les pallisses d' El Ejido, l'internament a centres i la repatriació.

A la protecció per desocupació, Aznar, mentre la crisi redueix la creació d'ocupació, es troba en un país de ganduls i declara que amb la reforma de la prestació que prepara el govern es podrà "dir als que podent treballar no ho vulguin fer, que no poden viure a costa dels demés". S'ha inaugurat la criminalització dels aturats i aturades

i la retallada del subsidi per què hagin d'acceptar salaris baixos. (veure PLA DE MESURES en el requadre).

Hem de recordar que l'estat espanyol té l'índex d'atur més alt de la Unió Europea, la més gran proporció de precarietat (el 33% sense considerar el treball en negre amb papers i sense), el més gran nombre d'accidents laborals (5 morts diàries). Al mateix temps, mentre els superhàbits de INEM i Seguretat Social se'n van en bonificacions als empresaris i a suplir els ingressos que l'estat no percep després de les reformes fiscals que estalvien impostos a les rendes altes, entre les dones en atur, només reben prestació 39 de cada 100 registrades a l'INEM. En els joves entre 16 i 25 anys, les xifres són del 30% per els homes i el 16% entre les dones.

Davant aquestes baixes xifres de cobertura de l'atur "oficial" al qual hem d'afegir el del treball en negre amb i sense papers, i davant els anuncis de tancaments patronals d'empreses com LEAR i FONTANEDA, al govern se li acut reduir encara més les prestacions per atur. Això només pot portar a l'acostament a la baixa dels dos mercats actuals de treball, baixant els salaris. Després de successives reformes negociades per CCOO i UGT, en aquesta el Govern sembla no contemplar aquesta necessitat, per la qual cosa les dues centrals han avançat una possible convocatòria de vaga per la setmana de juny de la Cimera de la UE de Sevilla, el que IU sembla recolzar, mentre el PSOE, per boca de Zapatero, ha declarat "el millor per els avenços socials és la concertació entre sindicats i govern".

Nosaltres pensem exactament el contrari de Zapatero. I així com compartim d'entrada la necessitat de la convocatòria d'una vaga

Projecte de mesures del Govern que retalla les prestacions d'atur

- Facilita l'acomiadament dels treballadors i treballadores (s'eliminen els salaris de tramitació)
- Dificulta el posterior accés al sistema de protecció a l'atur dels treballadors i treballadores:
  - Es computa com renda la indemnització per acomiadament.
  - S'elimina la protecció per atur en els contractes d'inserció.
  - Es penalitza als treballadors temporals davant el frau empresarial de rescindir els contractes abans de gaudir de les vacances amb la incompatibilitat dels períodes de vacances no gaudides amb els de prestacions per atur.
  - S'elimina el dret a prestació per els contractes d'inserció.
  - S'elimina el subsidi per a eventuais agraris sense garantir que puguin accedir a la prestació contributiva.
  - Es considera als treballadors fixes discontinus de crida certa com treballadors a temps parcial a efectes de prestacions d'atur.
  - Es facilita l'expulsió del sistema dels treballadors i treballadores (quan no accepten una oferta d'ocupació que els Serveis Públics d'Ocupació arbitràriament decideixin si és adequada, que obre la mobilitat geogràfica i funcional sense limitacions).
- No només no s'amplien els col·lectius protegits sinó que es disminueixen les possibilitats de protecció, en particular pels treballadors i treballadores del sector agrari que veuran eliminat el dret a noves entrades al subsidi per a eventuais agraris i tindran un accés més difícil, per discriminatori, al nou sistema contributiu.
- S'anuncia la reforma de la *Ley Básica de Empleo*, en la que les entitats col·laboradores públiques i privades (nascudes quan l'INEM va perdre l'exclusiva en la intermediació) participaran en la gestió dels serveis públics.

general com IU, també recordem com les últimes convocatòries que s'han anomenat així, més aviat han representat un punt final de la lluita per a que les centrals es resituïn la negociació, i no el que haurien que ser: un dels punts crucials d'un pla de lluita contra la política d'un govern que no derrotarem si no és amb la força i la continuïtat de la mobilització. Avui per avui, Itàlia ens marca el camí. Només l'organització i la mobilització dels treballadors i treballadores fins a desembocar en una o varies vagues generals pot invertir la correlació de forces. Però és hora ja de començar.

Vaga General!

Victor Messeger-CGT. Barcelona

"Ocupació adequada" segons el PP

S'entendrà per ocupació adequada, la que reuneixi les següents característiques:

***Professió:** qualsevol professió que a criteri del *Servicio Público de Empleo* pugui ser degudament exercida pel treballador.

***Salari:** (Salari Conveni), amb independència de la quantia de les prestacions a que es tingui dret.

***Contracte:** Relació laboral per compte d'altri de tot tipus, indefinida, temporal, a temps complert o parcial.

***Lloc d'ubicació de l'ocupació.** Si existeix allotjament adequat en el lloc en que es troba el lloc de treball, aquest es considerarà adequat.

S'entendrà adequada la col·locació, en tot cas, la situada en un radi inferior a 50 Km. de la localitat de residència i/o no superar les 3 hores (en total) de desplaçament, i/o no suposi una despesa superior al 20% del salari net mensual.

En els desplaçaments temporals, sense canvi de domicili, es garantiran els ajuts al desplaçament.

* Infraccions greus:

***1r Refús:** Reducció del dret de 3 mesos.

***2n Refús:** Reducció del dret per 6 mesos.

***3r Refús:** Pèrdua total del dret.

Aprendre d'Itàlia

Vaga general exemplar

Tal com analitzàvem al LI anterior, la lluita formidable dels treballadors i joves italians iniciada amb els 3 milions a Roma contra la política de Berlusconi el març, havia de tenir en la vaga general del 16, el segon round. I aquest va ser altra vegada abassegadorament obrer. Tretze milions de vaguistes, el país absolutament aturat, fins i tot els mitjans de comunicació de la patronal i el govern. Dos milions als carrers de les 21 ciutats principals... els cinturons industrials tradicionals del nord, amb la Fiat, Pirelli, Iveco,... que van arribar fins al 90% d'aturada; ports, aeroports i estacions de trens en silenci. Només el petit comerç va escapar-se majoritàriament de la convocatòria, encara que en ciutats com Florència, també allà els bars i botigues s'hi van afegir.

La resposta del govern, segueix inamovible amb els plans traçats. Les escasses i immediates declaracions de reemprendre la mesa de negociacions, duen el last del seu contrari: la no retirada de la modificació de l'article 18 facilitant l'acomiadament lliure, que és condició sine qua non, per a què Cofferati –al capdavant de la CGIL- s'assegui a negociar. Com a mínim, a això va comprometre's a Florència –"No ens aturarem fins a aconseguir els objectius"- davant dels milions de treballadors en lluita.

En una provocació oberta, Berlusconi va sotmetre el dia mateix de la vaga a votació al Congrés la modificació fiscal i les mesures sobre el treball submergit, que són part del paquet a què s'enfronta la lluita. L'Olivo va presentar centenars d'esmenes parcials als textos a fi que la votació s'apacés: una expressió clara de la paràlisi i divisió interna que pateix producte d'una mobilització que qüestiona obertament la seva política "d'oposició lleial" a un govern que ha tornat a repetir que seguirà amb la política de "mà dura" de Thatcher.

Per la seva part, aquesta vegada Cobas, sí que va sortir a les places. Separadament de les convocatòries de la CGIL, va mobilitzar unes 500.000 persones a tota Itàlia contra l'article 18 i per Palestina, "virtualment units perquè la batalla és comuna davant dels atacs del govern", però reiterant en els discursos de tancament de les seves mobilitzacions les denúncies a Cofferati i a la seva política "de concert i no pas de conflicte" ... "Cofferati, amb els seus amics –deia Tiboni, de la coordinació nacional del Cub- ha liquidat drets fonamentals dels treballadors, des de les eleccions de delegats a la possibilitat de convocar les assemblees. El govern seguirà i CGIL, CISL i UIL no canviaran la seva política d'acords. Pel que fa al passat, tanmateix, els treballadors ja no estan sols. Avui hi ha el sindicat de base –referint-se a Cobas-". Per la seva part, Refondazione Comunista, va participar en aquestes convocatòries, i en la crida a un 1º de maig alternatiu.

Aquesta és la següent data del combat, seguida molt de prop per la convocatòria de Berlusconi a una marxa centralitzada i massiva per reforçar el seu govern, en l'aniversari de la seva victòria electoral.

Madrid

Rebutjant la Llei de Qualitat

El passat 15 d'abril es va celebrar una assemblea a l'IES La Cabrera (Madrid) per debatre el document "Presente y futuro de la enseñanza secundaria", elaborat per la Plataforma Sierra Norte de Madrid en defensa de l'escola pública i en el marc de rebuig a la mal anomenada Llei de Qualitat, presentada pel govern. Hi van estar presents: la Plataforma, convocant de l'acte; CCOO, FETE-UGT, STEM i FAMPÀ.

A l'assemblea va quedar patent, per part de tots els ponents, el rebuig a la llei perquè s'entén que forma part d'un gran atac a l'ensenyament públic, fent-la subsidiària de la privada i emmarcada en la política neoliberal de privatitzacions del PP.

Ahora, es va plantejar la necessitat d'un pla global de mobilitzacions per poder parar aquesta ofensiva, un dels majors atacs a l'escola pública; així com la necessitat de coordinar totes les respostes de forma unitària i que ara per ara només està trobant forma per part dels estudiants i les seves organitzacions.

Es van aprovar una sèrie de propostes, votades per unanimitat:

* No a la doble xarxa de centres educatius. Els diners públics per a l'ensenyament públic. S'evitaria així la liberalització que converteix l'ensenyament bàsic en una mercaderia a costa de l'erari públic.

* Implantació d'un sistema comprensiu i, per tal que sigui eficaç, destinació de molts més mitjans per a l'atenció a la diversitat: reducció de les ràtio i increment de la plantilla del professorat, més mitjans materials als centres...

* Formació del professorat en els centres, com a part d'un equip educatiu i deslligada de remuneracions econòmiques, sense que això suposi pèrdues salarials.

* Coordinació vertical i horitzontal a l'equip de professorat, amb temps específicament dedicats a això. En

aquesta dinàmica s'elaboraran els diversos projectes, educatius i curriculars, ajustant-los a les característiques de cada centre.

* Potenciar la democratització dels centres i la participació de tots els membres de la comunitat escolar, mitjançant la clara assignació de competències.

Igualment, es va votar el **suport a les mobilitzacions del dia 25 dels estudiants i la participació a les manifestacions del 8 de maig**, convocades per organitzacions sindicals, de pares, alumnes, ajuntaments i plataformes.

Per acabar es va posar de manifest la necessitat de donar una resposta més contundent, única forma d'aturar aquesta contrareforma educativa, per part dels treballadors de l'ensenyament amb possibilitat d'una vaga del sector, implicant el conjunt de la societat.

Carmen

Afiliada CCOO-Ensenyament

Barcelona

Vergonyós paper de CCOO i USTEC

Malgrat tots els discursos contra la Llei de Qualitat, l'aturada convocada pel Sindicato d'Estudiantes i altres associacions estudiantils el 25 d'abril a nivell estatal, va ser en solidari.

Tanmateix, CGT de Catalunya va instar UGT, USTEC i CCOO a fer una crida conjunta donant-hi suport i mobilitzar-se amb els estudiants. A la reunió, ja UGT se'n va distanciar. Però més penosa va ser la resposta dels qui, segons el seu discurs, hi haurien de coincidir: dos dies abans de la mobilització CCOO va rebujar el manifest redactat per USTEC, i aquesta es negà a signar només amb CGT... En resum, demagògia barata, una tardana

mobilització el dimenge 26 amb el MUCE, i, mentre, el silenci d'uns carrers buits, que per la passiva deixen el camí obert a les lleis del PP. El que pugui passar amb la convocatòria estatal sindical unitària del 8 de maig és una incògnita.

Esther. CGT Ensenyament.

Barcelona

La lluita per l'escola bressol pública continua

Aquest mes de maig es concentren les principals accions en defensa de l'escola bressol pública: distribució de fulls a les famílies en el procés de matriculació, i recollida i lliurament de signatures a l'Ajuntament de Barcelona.

Possiblement amb aquestes accions l'Ajuntament de Barcelona no variarà els plans de crear una doble xarxa d'escoles públiques pel proper curs, amb les 8 noves escoles, però aquestes accions han de servir per marcar un punt de partida per a la lluita del proper curs que pot ser la decisiva. Des de les dues direccions sindicals majoritàries no han parat de mirar d'ofegar la veu del NO: primer rebutjant el resultat i dient que ells, que segueixen ocupant els llocs de representants, seguirian defensant les seves propostes -avui minoritàries- contra la majoria; en segon lloc, perquè hi ha una continuïtat i demagògica campanya per acusar els qui van votar NO tot dient que són poc menys que els responsables dels plans de privatització de l'Ajuntament, quan són en tot cas els partits "germans" de la direcció de CCOO i UGT (IC i

el PSC) els qui tenen la majoria al consistori i la total responsabilitat; tercer, perquè des de l'Ajuntament s'intenta dividir el col·lectiu, ara amb la possibilitat d'accedir a les vacants de les noves escoles, en les quals no es respecta el conveni.

Cal aturar aquest intent de desmantellar i destruir els resultats del referèndum, i hem de preparar-nos per un nou curs decisiu: decisiu tant per les AMPAS com pels educadors. D'una banda, l'entrada en funcionament de les vuit noves escoles amb un model de segona categoria que posarà en evidència les diferències entre la proposta de l'Ajuntament i el funcionament de les actuals escoles en termes de qualitat. Respondran els nous pares i mares davant la seva evident discriminació?

El segon fet important són les eleccions sindicals, ¿seran capaços la majoria dels educadors i educadores de dotar-se d'uns representants que representin l'opinió de la majoria? La tasca és difícil, doncs la pràctica totalitat dels actuals representants (CCOO i UGT) asseguren que seguiran defensant el seu model davant l'Administració, encara que la majoria dels seus representats els han desautoritzat. Aquesta situació és inadmissible, doncs no és democràtic que algú utilitzi els recursos que la gent li ha donat al votar-lo per imposar una decisió contra aquells mateixos que l'han escollit. El fet que aquesta actitud de molts electes sigui força habitual no significa que l'haguem de deixar de rebutjar, no?

Els resultats de les properes eleccions poden ser decisius, doncs a l'any 2004 aquest nou comitè d'empresa haurà de negociar el proper conveni i l'Ajuntament ha d'imposar un nou redactat que revoqui clàusules de l'actual conveni per fer possible la generalització del seu model. No crec que hi hagin moltes possibilitats per a que la majoria sigui representada respectant la seva opinió: o els educadors i educadores entren massivament als sindicats majoritaris i guanyen la majoria, o en construeixen un altre.

Josep Lluís- Barcelona

Barcelona. Acte a Cotxeres de Sants

L'educació pública d'adults: un dret

El 17 d'abril va tenir lloc a l'auditori de les Cotxeres de Sants de Barcelona l'acte reivindicatiu, ja tradicional, de la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya que s'emmarca dins la campanya que s'està duent a terme aquest curs i que exigeix:

- Prou precarietat, més diners públics
- Graduat en educació secundària a tot Catalunya
- Formació pública per a tots els treballadors/es immigrants

La convocatòria va ser un èxit amb la presència de 2000 persones de les escoles d'adults, i l'acte va solidaritzar-se -deixant un espai simbòlic però molt significatiu- amb la lluita del poble palestí i amb la lluita del poble argentí, a la vegada que es va fer una crida a participar a les mobilitzacions, a presentar resolucions a les institucions i a signar els fulls "per l'anul·lació del deute extern a l'Argentina".

Tots seguit es va llegir el manifest de la Mesa de l'Educació d'Adults, els comunicats de les organitzacions que donen suport a la campanya i la lectura dels comunicats reivindicatius de les escoles per part de l'alumnat. També va intervenir el convidat Jaume Carbonell (director de

Cuadernos de Pedagogia) i va haver l'actuació musical del grup de jazz-flamenc Kalamento i el suport del cantautor Lluís Llach.

Va finalitzar l'acte tot dient prou i exigint les nostres reivindicacions al Departament de Benestar Social per tal que posi els recursos necessaris i advertint que, si no hi ha resposta immediata, continuaran les mobilitzacions.

L'acte ha de servir per valorar que la Mesa continua sent un referent del col·lectiu i que cal intensificar el pla de lluita amb mobilitzacions al carrer.

Des de Lluita Internacionalista vam enviar un comunicat de salutació, com a organització que dóna suport a la campanya de lluita en defensa d'una educació pública d'adults, a l'acte i a la lluita de tots els que formen les escoles d'adults. La política neoliberal del PP i CiU per reconvertir i liquidar els serveis públics fa cada cop més difícil trobar col·lectius, com les escoles d'adults, que s'enfrontin a aquesta política i que facin de les assemblees una organització unitària. Exigir un centre d'educació d'adults públic a l'abast de tots els treballadors i treballadores, i que permeti avançar en estudis a tots els nivells és una lluita col·lectiva i amb Ll s'hi pot comptar.

La lluita continua!!!

Miquel. Membre de la Mesa d'Adults i de CCOO d'ensenyament

Lluita contra la LOU: un balanç

La cara: mobilitzacions tan massives –no sigui que tant repetir-ho acabem per oblidar-nos-en: 100.000 a Barcelona el dia 13 de novembre; 300.000 l'1 de desembre a Madrid- com no havíem vist en la darrera dècada; vagues indefinides que van aguantar mesos a Sevilla i a Santiago, en alguns casos amb ocupació de facultats i amb programes d'activitat diària increïbles; o haver aconseguit que el Claustre de dues universitats –la UdG i l'Autònoma- es veiessin obligats a declarar-les insumises a una llei orgànica. I la creu: 9 mesos després de les primeres mobilitzacions contra el que aleshores encara era l'esborrany d'un projecte de llei la LOU està aprovada i –ara mateix amb més aviat poca resistència- està aplicant-se arreu; la porta ha quedat oberta per a què el PP implementi les seves polítiques de destrucció a tots els nivells de l'ensenyament públic; i amb un panorama general de desmobilització i d'ofensiva repressiva implacable del govern.

Així les coses, deu ser un bon moment per fer balanç: què va passar per a què tots els èxits no es traduïssin en victòria o en un moviment encara més gran? No es tracta d'un debat perdut en les altures sobre si hi ha hagut o no una derrota inapel.lable ni sobre si cal – i si es pot- continuar o no la lluita contra la LOU. Però si el moviment no fa una anàlisi profunda de què ha passat no hi ha manera de garantir les lluites que encara han de començar. Aquest article, amb totes les mancances que segur que té, vol ser una contribució més a aquest debat del tot imprescindible.

La primera reflexió potser hauria de girar entorn del fet que va tractar-

se d'un moviment espontani que reflectia un rebuig generalitzat, sobretot entre els joves, no només contra la LOU sinó, també i en general, contra el govern del PP i que, potser per això, va superar en molt totes les expectatives i, també, els organismes que aparentment havien de poder dirigir-lo. És lamentablement il.lustrativa la primera reunió de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública de Catalunya després de la manifestació dels 100.000 a Barcelona. Mentre sorgien assemblees de sota les

pedres i la necessitat objectiva era la d'un pla de lluita real encarat a evitar l'aprovació de la LOU, la Plataforma –l'únic organisme democràtic, probablement de tot l'Estat, que havia estat capaç de mantenir petites lluites de forma constant en els darrers, i duríssims, anys de desmobilització- es perdia en la discussió interminable sobre si calia plantejar noves convocatòries massives unitàries que traspassessin el marc de cada universitat o, fins i tot, de cada facultat. Probablement, de tots els que havien sortit al carrer els únics que en dubtaven eren dins d'aquella sala. Però les assemblees a Catalunya ja no van arribar a dotar-se mai d'un pla i, efectivament, cap altra mobilització va ser ja massiva

a Catalunya i moltes de les assemblees de lluita van morir per inanició tan ràpidament com havien nascut.

Els sectors més conscients dels estudiants, lluny de posar-hi remei, desenvolupaven més i més una tendència sectària suïcida. L'exemple més sagnant va tenir lloc l'1 de desembre a Madrid. Mentre 300.000 persones –estudiants majoritàriament- es concentraven a la Plaça del Sol de Madrid en una marxa històrica sota la convocatòria de FAES, CANAES, el Sindicato d'Estudiantes, el Bloque de Estudiantes de Izquierdas, CCOO i UGT, amb el suport d'IU, del PSOE i de la Conferència de Rectors, les assemblees més actives de tot l'Estat (Galícia, Andalusia, Catalunya), seguint una convocatòria paral.lela de la CAEF de Madrid, no reunien més de 10.000 persones desfilant acordonades per la policia en una Ciudad Universitaria deserta. De res no serveix dir que els Rectors van deixar la lluita a la primera ocasió que

van tenir per fer-ho, que l'oposició de la direcció dels sindicats era un gest merament de cara a la galeria o que el nostre model d'universitat no té res a veure amb el del PSOE de l'Informe Bricall ni de la LRU. La pregunta havia de ser com ens enfrontàvem

a tot això que ja sabíem i com els obligàvem a dur una lluita conseqüent fins a tombar una LOU que ni tant sols estava aprovada. Exiliar-se a la Ciudad Universitaria en lloc de plantar cara amb un bloc propi dins de la gran manifestació amb un discurs de denúncia i d'exigència era la pitjor de les eleccions possibles. I així va ser com els sectors més conscients dels estudiants van trobar-se tots sols i preguntant-se perplexos altre cop: i els estudiants, on són? Mentre el

gruix dels estudiants, si és que van arribar a adonar-se'n, es preguntava amb perplexitat qui eren els altres 10.000 i què hi feien passejant tots sols a l'altra punta de Madrid.

Mai en els darrers anys no havia existit un marc estatal de lluita. Sectors nacionalistes dels pobles oprimits de l'Estat Espanyol que el rebutjaven per principi, i les transferències aparents de competències a les Comunitats Autònomes, que n'amagaven la necessitat, havien estat sempre un impediment insalvable. Amb la lluita contra la LOU, per primera vegada, davant l'evidència que es tractava d'un enfrontament directe amb el govern de l'Estat –i amb l'excepció gens menyspreable d'Euskal Herria que ha estat pràcticament del tot al marge del procés- hi ha hagut un intent d'edificar-lo. Així va constituir-se –després de l'experiència agredolça de Madrid- la Coordinadora Estatal del Moviment Estudiantil. La veritat és, tanmateix, que la coordinació va arribar tard –iniciatives com la insubmissió o una vaga indefinida que realment hagués posat en escac el govern només haguessin pogut resistir amb una extensió en cadena per tot l'Estat

que sense aquest marc era impossible- i ja no va ser capaç de reactivar el moviment; que s'havia format com una coordinació tan laxa que no va aconseguir mai implementar en la realitat de cada universitat cap dels successius plans de lluita, suposadament discutits a les assemblees i consensuats; i que, tot i que formalment agrupa tant assemblees com sindicats d'estudiants, mai no ha assumit la necessitat d'implicar realment

a q u e s t s darrers com a forma de fer-los acatar per la força les decisions democràticament preses a les assemblees. El fracàs d'aquesta coordinació és el resultat d'haver avançat l e s preocupacions

corporatives de cada facultat, o de cada universitat, a les necessitats de la lluita. El preu que hem hagut de pagar ha estat l'aïllament d'universitats considerades "perifèriques" però que han estat capdavanteres en l'enfrontament contra la LOU.

D'altra banda, els pocs esforços destinats a estendre socialment el conflicte –les iniciatives aprovades en aquest sentit com una recollida massiva de firmes o mocions al plens dels Ajuntaments no s'han arribat a portar mai a la pràctica- ni tan sols per a unificar la lluita amb la resta de sectors de l'ensenyament, ofereixen algunes claus més de fins a quin punt s'ha convertit en impossible sense aquests suports obligar les organitzacions de masses a entrar en la lluita i, encara menys, obligar un govern amb majoria absoluta a fer-se enrere en l'aprovació de la primera de les lleis del seu model d'ensenyament.

Amb aquests elements el govern va considerar que tenia les condicions idònies per posar totes les cartes sobre la taula i va avançar directament amb la policia i el Codi Penal per tallar el cap al moviment.

Sevilla i Santiago, però també casos de baixa intensitat a quasi totes les universitats, han acabat de reblar clau, intentant de crear un abisme d'aïllament insalvable entre el gruix dels estudiants i els que han fet el paper de direcció del moviment.

La lluita contra la LOU ha demostrat que la desmobilització no és en absolut irreversible. Però mentre no es trenquin les dinàmiques corporatives de l'autocomplaença de cadascú dins del microcosmos de la seva facultat; mentre no es passi a l'ofensiva per plegar els sindicats als mecanismes democràtics de decisió en lloc de tancar-se sectàriament i hipòcrita en la ficció que no existeixen; mentre la lluita no es baixi a les necessitats reals dels estudiants; mentre no hi hagi mecanismes d'organització capaços d'unificar realment les lluites, les mobilitzacions portaran a poc més que a allò que podia haver estat.

Tralla. UdG. Girona

No a la reforma de la Llei de Partits

Per les llibertats

En Defensa de les Llibertats

No a la il·legalització de Batasuna

El 19 d'abril el Consell de Ministres va donar llum verda al Projecte de Llei de Partits. El text és pràcticament el mateix de l'inici, malgrat els dubtes sobre alguns aspectes manifestades pel CGPJ i que amb excepció del PP i el PSOE amb matitzacions, l'absoluta majoria de partits bascos i estatals han rebutjat, com rebutjen la il·legalització de Batasuna.

Com dèiem en l'anterior *Lluita Internacionalista*, la Llei és un instrument polític en mans del govern i el seu fiscal general per procedir no només contra Batasuna sinó contra tots els partits que qüestionin el sistema i el règim. Per això el text abunda en fórmules de valoració subjectives i la incriminació no del que es fa sinó de la valoració del que es diu.

IU es declara en desacord amb la reforma, tot i que ho faci en nom de la constitució monàrquica. Per la seva banda, Rafael Larreina d'EA estava disposat a impulsar una gran manifestació contra la llei. Des de l'Àrea de Llibertats del Fòrum Social Transatlàntic i el Moviment contra l'Europa del Capital i la Guerra signen un manifest "En defensa de les llibertats: no a la il·legalització de Batasuna". Tot i que amb diferències amb uns i altres ens ha d'unir la mobilització per aturar la reforma del Govern i la il·legalització de Batasuna.

El Govern vol accelerar els tràmits per què s'aprovi el juny i aquest mateix mes es comencin els tràmits per a la il·legalització de l'organització basca. No hi ha temps a perdre per organitzar la resposta. No n'hi ha prou amb declaracions polítiques: és necessari passar a l'acció i reunir una mesa estatal d'organitzacions que acordin un pla central de mobilitzacions.

El projecte d'il·legalització de B A T A S U N A (elaborat pel PP i recolzat, tot i que amb diferències de procediment, pel PSOE) a través del poder judicial, mitjançant modificacions a la Llei que empara el dret d'associació, és criticable des de diversos punts de vista.

La il·legalització de Batasuna seria INJUSTA, en privar del dret fonamental de participació política a centenars de milers de ciutadans que actualment voten i molts altres, que podrien votar en el futur aquesta organització.

La il·legalització de Batasuna seria ILEGAL. Un cop que el Registre d'Associacions Polítiques accepta els estatuts d'una Associació, aquesta és legal. La llibertat d'expressió empara, fins i tot, la defensa de finalitats no contemplades en l'actual ordenament jurídic, com pot ser el dret a l'autodeterminació. El comportament presumptament delictiu d'alguns membres d'una organització legal, no compromet la resta dels seus membres. Les associacions no delinqueixen, qui delinqueix són els individus. Aquesta il·legalització obriria el camí per a futures il·legalitzacions de col·lectius dissidents o adversaris polítics incòmodes.

La il·legalització de Batasuna seria ANTIDEMOCRÀTICA. La institució bàsica de la democràcia és el diàleg. El conflicte basc té dimensions històriques, lingüístiques, culturals, econòmiques, polítiques i socials.

També conté una expressió violenta. Aquesta expressió violenta és el símptoma d'un mal sense reflex jurídic a la Constitució Espanyola, que no reconeix el dret a l'autodeterminació. La lliure determinació, la constitució de subjectes socials, no només territorials, sinó també de classe, de gènere, culturals, ètnics, etc. és el fonament de la democràcia. Sense aquesta substància, la democràcia és només un sistema formal de procediments per a l'autoperpetuació del poder constituït. Només el diàleg sobre les formes de reconeixement i aplicació del dret a l'autodeterminació del poble basc, respectant l'enorme complexitat de les identitats presents, podrà acabar amb l'expressió violenta del conflicte i obrir vies per a la resolució democràtica de la resta de les seves manifestacions. Il·legalitzar una organització té un doble significat. D'una banda, demostraria la inexistència d'espai polític per a defensar les aspiracions de la majoria del poble basc per camins democràtics. De l'altra, seria el símptoma de l'hegemonia de procediments autoritaris en la gestió dels problemes polítics de la nostra societat.

La il·legalització de Batasuna seria IL·LEGÍTIMA. El setge mediàtic estatal i l'absència d'una informació plural sobre les múltiples dimensions, sofriments i violències d'aquest conflicte (privació del dret a la lliure determinació del poble basc, tortures, violació dels drets i dispersió

democràtiques!

Presentació del FST a Madrid. En defensa de les llibertats

il·legal dels pres@s vasc@s, repressió dels moviments populars, atemptats) converteixen el projecte d'il·legalització en un acte més de manipulació de l'opinió pública i segrest de la sobirania popular.

La il·legalització de Batasuna seria CONTRAPRODUENT per tal d'aconseguir una convivència segura i justa per tothom. La unilateralitat del diagnòstic sobre el conflicte basc ("El problema és ETA i tots els qui comparteixen els seus objectius") només pot propiciar solucions (il·legalitzar Batasuna, diaris, revistes, ràdios, organitzacions pacifistes, socials, juvenils, de desobediència civil, de solidaritat amb els pres@s, culturals, jurídiques) que incrementen el problema. La repressió, està àmpliament demostrat, no ha estat capaç d'aixafar un moviment popular complex i plural, unificat per una legítima aspiració, que està exclosa de forma explícita en la Constitució espanyola. La tutela que l'amenaça del cop militar exerci en la redacció d'aquesta Constitució en la Transició política, juntament amb el secretisme i l'exclusió amb què es va fabricar, constitueixen elements fonamentals per comprendre l'origen de la

tragèdia i el dolor que genera el "problema basc".

Davant la il·legalització de Batasuna, defensem el diàleg i el respecte a les llibertats com a base per a una solució pacífica i democràtica del conflicte basc. En aquest sentit, cridem al suport d'iniciatives com la Conferència de Pau d'Elkarri.

Des dels moviments antiglobalització expressem la nostra preocupació per les tendències cap

a la militarització de la societat i la regressió de l'Estat de Dret que, amb l'excusa de combatre el terrorisme, ataca les llibertats que diu defensar, criminalitzant tota dissidència, en especial la que s'expressa al marge de les institucions i des de baix, des de la societat civil. Les conseqüències d'aquest tarannà polític ja es fan notar. La manipulació informativa legitima activitats il·legítimes i il·legals dels poders públics contra els moviments socials: repressió arbitrària de l'exercici de les llibertats i vulneració de les garanties jurídiques i processals. L'efecte perseguit és

descoratjar l'expressió popular. Però sense ella, el règim parlamentari es converteix en una forma política impermeable a una autèntica democràcia.

”

*Madrid 11 d'abril de 2002.
Area de Libertades del FST y del
Movimiento contra la Europa del
Capital y La Guerra.*

IU: qüestions al pas

Prioritzant com ho fem la unitat en l'acció sobre les diferències, votem aturar-nos unes línies en aquestes. No tant en les genèriques que poguessim tenir, per exemple amb Elkarri -que és reivindicat en el manifest- sinó les qu salten amb IU -i EUiA que diu compartir les seves reflexions. Com és possible des d'una òptica d'esquerra arrencar la crida a organitzacions i ciutadans per que "defensem la **nostra** Constitució"? Com es justifica parlar del "**nostre** Codi Penal"? (IU al Dia, 19 d'abril de 2002, la negreta és nostra). Assumeix IU com a pròpia la constitució monàrquica que nega el dret a l'autodeterminació? I el Codi Penal, que criminalitza els okupes, els insumbissos, els qui qüestionen el rei? En fi, aquí queden les preguntes, i posem en marxa ja la mobilització unitària.

**Aturem el genocidi
contra el poble palestí**

EEUU y UE: còmplices de l'extermini

Sharon no s'atura. Oficialment, el govern israelià dóna per acabada la "primera etapa" de l'operació militar contra Cisjordània. A la pràctica, però, la situació dels territoris ocupats ha canviat poc: després de 23 dies d'extermini amb una impunitat absoluta no es produeix una retirada, sinó un replegament parcial de l'exèrcit. Les tropes israelianes surten de les principals ciutats, però les mantenen assetjades, Arafat segueix confinat a Ramal·lah i la sort dels presoners palestins és incerta. Algunes ciutats suposadament abandonades per l'exèrcit han estat escenari de noves incursions, amb desenes de morts i centenars de detinguts. Ara el poble palestí tem que les operacions militars es traslladin a Gaza. Sharon sap que pot seguir actuant impunement: encara es permet el luxe de vetar el representant de l'ONU, Road Larsen -per haver denunciat la massacre de Jenin, cosa de la qual s'ha retractat- i el viatge de la seva comissió d'observadors de drets humans.

Quan encara és impossible fer un balanç de la darrera operació militar israeliana –a causa de la forta censura que l'envolta- les primeres evidències ja són sagnants: només al camp de refugiats de Jenin 5.000 persones s'han quedat sense casa; i segons l'ONG israeliana Betsalem, hi ha com a mínim 5.000 presoners palestins mancats de qualsevol tipus d'assistència als camps de concentració d'Ofra, Salem i Megiddo. Aquest és el resultat del projecte de neteja ètnica i eliminació de les restes de qualsevol presència àrab que caracteritza –ahir com avui- l'essència mateixa de l'estat d'Israel. La brutalitat de la darrera ofensiva només és comparable a la situació que es va viure el 1967 amb l'ocupació de la guerra dels Sis Dies, i a les grans massacres de Sabra i Shatila de 1982.

No és casual que un dels objectius de l'exèrcit israelià hagin estat tots els arxius de l'Autoritat Nacional Palestina: els registres de propietat de les terres i les cases – així com tots els expedients dels estudiants- han estat destruïts, aprofundint el robatori i l'espoliació del poble palestí, sotmès a una operació de substitució per colonització en forma d'assentaments, en procés d'expansió permanent. El setge sobre l'Autoritat Nacional Palestina continua, amb el confinament d'Arafat i la detenció del seu segon cap, Maruan Barguti, que ja havia patit un atemptat l'agost del 2001 en el marc de la política d'assassinats selectius de Sharon.

La política de la UE: no és ridícul, sinó complicitat

La UE dóna una imatge patètica en la seva acció diplomàtica: va ser un escàndol que Sharon no permetés l'entrevista de Piqué i

Solana –en qualitat de màxims representants de la política exterior de la Unió- amb Arafat i que, en canvi, autoritzés les visites de Zinni i Powell. Però darrera d'aquesta aparença d'impotència s'amaga la complicitat amb el genocidi: la UE té molts recursos per aïllar Israel, tant en el terreny polític com en l'econòmic, sense haver de comptar amb el vist-i-plau de Bush. I, si no ho fa no és per incapacitat, sinó per manca de voluntat política. Els països de la UE poden trencar relacions diplomàtiques amb Sharon: retirar els ambaixadors i donar una imatge contundent de rebuig a la seva política, però s'hi neguen. Sense anar més lluny, a Barcelona hem viscut com el PSC vetava aquesta proposta en la plataforma d'organitzacions que ha convocat les mobilitzacions de solidaritat amb Palestina. De què serveix formar part de les institucions si no s'emprenen iniciatives d'aquest tipus? D'altra banda, la UE no s'ha estat d'amenaçar Arafat, d'incloure la seva organització –Al Fatah- en la llista d'organitzacions terroristes, com va declarar l'emissari europeu a l'Orient Mitjà, Miguel Ángel Moratinos, en una conferència a la Universitat Hebrea de Jerusalem.

En l'àmbit econòmic, el Parlament Europeu es va posicionar majoritàriament –amb el vot en contra del Grup Popular- per la suspensió de l'Acord d'Associació Euromediterrani entre la UE i Israel, cosa que privaria els productes israelians de l'accés preferencial al mercat europeu, que absorbeix el 31% de les exportacions d'Israel. Tanmateix, això no passa de ser un gest simbòlic, perquè la decisió final pertany al Consell d'Europa –és a dir dels caps d'Estat- que evidentment hi està en contra. Ni tan sols han tingut la decència

Bové demana tropes de l'ONU per "protegir" els palestins

El líder anti-globalització Joseph Bové -expulsat d'Israel després d'haver estat tancat amb Arafat- va fer una solemne crida a l'Estat francès per demanar l'enviament de "tropes de protecció" per al poble palestí. És lamentable que algú que se suposa coneix com funciona el món actual –i que s'ha erigit com un dels principals dirigents que qüestionen l'ordre establert- faci declaracions d'aquesta mena. Com espera Bové que actuï l'ONU? Al marge de la política dels EEUU i la UE? L'ONU no és un fòrum de debat dels països del món, sinó l'instrument de negociació i actuació de les grans potències. I la seva actuació en el cas concret del poble palestí té un balanç sagnant. Els palestins només podran vèncer a través de la seva pròpia lluita i de la solidaritat de les organitzacions obreres i populars de tot el món. Nosaltres no tenim cap confiança en l'imperialisme i els seus instruments: nosaltres no volem haver de suportar una altra Srebrenica.

d'aturar la venda d'armes a Israel: l'Estat espanyol ha venut en els darrers cinc anys material militar a Israel per valor de 14,2 milions d'euros.

Bush: Complicitat directa amb l'extermini

Com a principal baluard de l'imperialisme en una zona d'alt valor estratègic, Israel és el primer receptor mundial d'ajuda econòmica nordamericana: anualment rep 3.000 milions de dòlars del govern dels EEUU. Les seves armes de destrucció massiva –com els caces F-16 i els helicòpters Apache– també són de fabricació nordamericana. Només així es pot entendre que Israel disposi del quart

exèrcit més fort del món, bomba atòmica inclosa.

A més, Israel compta amb el suport polític inestimable dels EEUU, que s'ha tornat a fer evident en la darrera ofensiva. Bush ha qualificat Sharon "d'home de pau", quan el món ja havia vist els resultats de la massacre de Jenín. I Powell l'ha deixat fer, primer endarrerint al màxim la seva arribada a Israel i després reunint-se amb Sharon i donant-li la mà en ple genocidi, aclarint que el seu viatge no tenia res a veure amb la retirada de tropes. A més, el govern nordamericà ha reiterat les seves amenaces sobre el conjunt del món àrab: Bush va advertir a l'Irak, l'Iran i Síria "que es mantinguin fora del conflicte" i seguí amb la seva retòrica que "tots a l'Orient Mitjà han

d'escollir: o estan amb el món civilitzat o amb els terroristes". En canvi, Arafat va haver de condemnar el terrorisme dels palestins –en àrab i per la televisió palestina– per poder reunir-se amb Powell i ha estat acusat sistemàticament pels EEUU de ser el causant del conflicte.

Ja ho deia Netanyahu: les divergències entre nosaltres i els EEUU "són coses de família". L'última resolució de l'ONU sobre Jenín demostra altra vegada que la família ha tancat files: s'investigarà, diuen, però Israel filtrarà el que la comissió declarï.

Cristina-Barcelona

Palestina, Solidaritat!

Girona

No al terrorisme d'estat

El dissabte 13 d'abril va tenir lloc a Girona la manifestació amb el lema "Solidaritat amb el poble palestí. Contra el terrorisme d'Estat" convocada per la Plataforma Aturem la Guerra de les comarques gironines (constituïda per sindicats, organitzacions polítiques, entitats...). Van assistir unes 600 persones tot cridant consignes com ara "Estat sionista, estat terrorista", "Aznar, Bush, Sharon, terroristes són", "Intifada guanyarà"... o la dels col·lectius àrabs "el cor i la sang amb el poble palestí". L'acte es va acabar llegint el manifest de suport al poble palestí.

Lluita Internacionalista va ser-hi present amb els seus militants i simpatitzants duent la pancarta, repartint fulls i venent la premsa.

Miquel

Palestina: territori ocupat

L'acte s'emmarca en el 25è aniversari de l'Escola d'Adults de Girona. Va tenir lloc al centre Cívic de Santa Eugènia el dia 5 d'abril i va comptar amb la presència de més de 70 persones.

La xerrada-debat va estar dividida en dues parts. La primera va anar a càrrec de l'escriptor i historiador palestí Salah Jamal, membre destacat de la comunitat palestina a Catalunya, qui va donar una idea global del conflicte i unes bases sòlides per a la comprensió i la seva posterior anàlisi.

La segona part va anar a càrrec

Barcelona, 14/4/02. A la mani vam ser 30.000

d'en J.Lluís del Alcázar, militant de LI, i la seva intervenció va fer una anàlisi política a partir dels fets de l'11 de setembre.

La participació del públic i la crida

a participar en els actes (manifestació a Barcelona, Plataforma a Girona...) en solidaritat amb Palestina va arrodonir l'acte.

Miquel. Girona

Mobilització a Madrid

Sota la pluja

La pluja no va impedir que un miler de persones es concentrassin davant de l'ambaixada dels EUA a Madrid aprofitant la visita de Collin Powell, en el seu viatge lent cap a Orient Mitjà en els primers dies d'abril. La convocatòria la impulsava la Plataforma pel Fòrum Social Europeu de Madrid i estava secundada per diverses organitzacions i partits. Lluita Internacionalista va recolzar la concentració en què es va defensar la creació de l'estat palestí, denunciant el genocidi per part d'Israel i el terrorisme d'estat que exerceix Sharon sobre els territoris ocupats amb la connivència del govern de Bush i la paràlisi conscient de la UE; el dret al retorn dels refugiats. Així mateix, va equiparar-se l'ofensiva imperialista al terrorisme.

Uns dies després, el 15 d'abril, el PSOE, IU, CCOO i UGT, convoquen una manifestació unitària a la plaça de

(segueix a la contraportada)

Tots/es a Madrid: Per l'anul·lació del deute extern argentí!

Els dies 17 i 18 de maig se celebrarà a Madrid la II Cimera de Caps d'Estat i de Govern d'Amèrica Llatina i el Carib amb la Unió Europea sota la presidència espanyola del govern Aznar. Paral·lelament col·lectius madrilenys de suport polític a Llatinoamèrica, sindicalistes i nombroses organitzacions d'esquerra, celebraran la contracimera alternativa: el Fòrum Social Transatlàntic.

Els caps d'estat llatinoamericans, amb Aznar al capdavant com a representant de les multinacionals espanyoles i europees, intentaran consolidar els plans d'explotació i misèria del Neoliberalisme i el capitalisme salvatge que té sotmès a la pobresa i la fam tot un continent, i enfrontar-se a la cada vegada més creixent resposta dels treballadors i els pobles llatinoamericans als plans d'ajust i militarització de la zona, la màxima expressió dels quals és la magnífica i contundent resposta dels treballadors i el poble argentí.

L'FST desenvoluparà tallers d'estudi i debat sobre les causes reals de l'increment de la precarietat i la pobresa a tot el món en allò que toca els aspectes social, polític i sindical. Impulsarà mobilitzacions massives i unitàries que convertiran per una setmana els carrers de Madrid en els passeigs i carreteres dels "piqueteros" i les cassolades argentines.

La confrontació entre la Cimera Oficial i l'FST ha de convertir a Madrid en un altre Argentinazo, que com a Barcelona, freni en sec els plans de globalització de la misèria.

De la nostra banda, posem un especial èmfasi en el lliuraent de signatures en el Ministeri d'Afers Exteriors de Madrid, en el marc del FST, exigint l'anul·lació del deute extern argentí. Encara més quan al tancament d'aquesta edició ha caigut el ministre d'economia, hi ha hagut un "feriado bancario"... i segueix el procés revolucionari. El mateix 18 a Buenos Aires s'estarà celebrant una altra Assemblea de Treballadors ocupats i desocupats convocada pels piqueteros. Reproduïm textos arribats d'allà i de comitès de solidaritat d'aquí.

**Davant la greu crisi
Que se'n vagin Duhalde i l'FMI !
Convoquem tot el poble
a mobilitzar-se i a lluitar!**

Les Assemblees Veïnals, de Barri i Populars, els moviments Piqueteros de Treballadors Desocupats i Sectors de Treballadors Ocupats en Lluita hem resolt avui:

1) Convocar a sortir, a realitzar assemblees ja i durant tot el dia als centres de treball, en places i barris, per debatre i adoptar mesures urgents i mobilitzar-se ja davant de la crisi.

2) Convocar a una mobilització el dijous 25 d'abril a les 17 hs., en què confluïrem des de tots els barris cap a la Plaça Congreso, i des d'allà cap a la Plaça de Mayo.

3) Aquesta mobilització es convoca sota els lemes de: Fora Duhalde i l'FMI! i Que se'n vagin tots!

4) Exigim la llibertat immediata de Raúl Castells i de tots els processats i tots els presos socials i polítics i el desprocessament de tots els lluitadors.

Signen : Madres de Plaza de Mayo - Asambleas Vecinales de Capital y Gran Buenos Aires - Bloque Piquetero Nacional - Coordinadora Nacional Aníbal Verón - Movimiento Independiente de Jubilados y Pensionados - Movimiento Sin Trabajo Teresa Vive - Trabajadores Ceramistas de Zanón - Trabajadores Textiles de Bruckman - PC, MST, PO, FOS, MAS, PRL, PTS, PRS, MARABUNA, QUEBRACHO, Grupo Santa Revuelta, Mesa de Jubilados Coordinados ...

22/4/02

Deute per territori

"El president Duhalde va contractar fa temps a un polític molt conegut a Estats Units, el senyor Norman Bailey, com el seu assessor polític personal" (...queva) "...proposar-nos, com de passada, múltiples mètodes per pagar civilitzada i decorosament el deute amb territoris" (...)"Constituir reserves ecològiques, certificats verds o d'oxigen, per aprofitar els nostres extensos i rics boscos. Grans projectes amb

algun banc creditor o grup transnacional. Cessió de terres per a bases militars i/o científiques d'Estats Units. Privatitzar el Banc-Nació que té hipotecada una gran proporció de les terres fèrtils del nostre país" (...)"... Si acceptaria que es lliuressin els nostres drets sobre l'Antàrtida per a cancel·lar tot el deute extern".

**Extractes de l'article de Juan Gabriel Labaké.
Íntegre a la web:**

<http://www.rebellion.org/economia/argentina160402.html>

"CAL FER FORA DUHALDE I L'FMI"

resolucions:

- 1) **Pla de lluita fins a fer fora a Duhalde i l'FMI**
- 2) **Convocar a un Congrés Obrer i Popular**
- 3) Organitzar un **gran front o moviment dels Treballadors i l'esquerra** que unifiquin les corrents combatives obreres i de desocupats, juntament amb Luís Zamora i l'esquerra per a impulsar el pla de lluita, el Congrés Obrer i Popular, i proposar una sortida obrera i popular a la crisi.

El govern trontolla i hem de donar-li una empenta. El desembre vam fer un *Argentinazo* (...) Però ens van treure el triomf. Va pujar Duhalde escollit per els mateixos legisladors corruptes. I des del principi, es va ubicar com un enemic dels treballadors. Va fer desastres: va devaluar, els preus es van disparar, va mantenir el "corralito", no va tocar la Cort Suprema. I es va agenollar davant l'imperialista, passant a governar d'acord amb els mandats de l'FMI (...) Però el poble no va aguantar. Van esclatar les províncies, es van mobilitzar els estatals, docents, obrers ocupats i desocupats, els estalviadors, els estudiants.

Avui Duhalde està paralytitzat i ha caigut el seu govern. Trontolla, pressionat pels diferents sectors patronals que volen quedar-se amb els trossos del nostre país en ruïnes, i l'FMI que ho vol tot per a ell.

Duhalde HA FRACASSAT. I el seu fracàs és el de tot el capitalisme, els seus partits i institucions.

A Argentina només hi ha dues sortides. O governen tots, i llavors serem una completa colònia i desapareixem com a nació. O governem els treballadors i el poble i posem en peu un país sobirà, per al poble treballador.

DUHALDE HA DE MARXAR

Alguns polítics i sindicalistes com Moyano o De Gennaro ens diuen que Duhalde pot prendre un altre camí, enfrontant l'FMI. **MENTIDA. És incapaç de fer-ho.** No podem encoratjar cap esperança. Cal unir els piquets i les cassoles amb una

gran vaga general i un **NOU ARGENTINAZO per a donar volta, fer fora al FMI i imposar un pla econòmic dels treballadors i el poble.**

CONGRÉS NACIONAL OBRER I POPULAR

Però amb fer-los fora no hi ha prou. Qui ha de governar? No podem confiar en els polítics ni en les institucions de sempre ni en el vot. Que no ens vinguin amb noves "Assemblees legislatives" o noves "Constituents", per portar-nos a votar i fastiguejar-nos de nou.

Tenim que constituir una **alternativa nacional de poder obrer i popular**, unint les noves organitzacions del poble: assemblees populars, sindicats combatius, organitzacions de desocupats, i imposar a la CTA i a la CCC que trenquin amb el govern superant les intencions dels seus dirigents.

Cal unir tot això en un gran CONGRÉS NACIONAL D'ORGANITZACIONS OBRERES, SOCIALS, POPULARS I POLÍTQUES que defineixin un programa de govern i escollir el govern dels treballadors i el poble que l'ha d'aplicar.

Contra el govern i el Parlament del capitalisme, posem en peu el nostre CONGRÉS (o Assembla Nacional) OBRER I POPULAR

TOTS A LA PLAÇA DE MAIG – PER UN FRONT DE TREBALLADORS I L'ESQUERRA

Això no és fàcil. Per això proposem que en l'acte unificat del 1r de maig prenguem les següents

Frente Obrero y Socialista (FOS)

Secció argentina de la LIT-ci

Extractes de l'octaveta del 24/4/02

Buidament bancari

"El dia 14/4 es va 'acabar' l'efectiu del Banc del Chubut, perquè diversos peixos grossos van guanyar judicis contra el banc per saltar el 'corralito', (...) i els van retornar els dipòsits en dòlars en paper moneda o a la cotització del dia anterior. Estem parlant 'd'estalvis' que en tots els casos eren de sis zeros (els de fins a 100.000 dòlars els *bicicletearon* i hi hagueren intervencions oficials de justícia per executar les sentències favorables. Els nombres dels capitosts es coneixen (... com el del radical i ex-governador de la província... Carlos Maestro). Com que no hi havia efectiu en el banc, va quedar totalment a la deriva. Tot absolutament il·legal...".

Els salaris de funcionaris, mestres... van quedar sense pagar... i van sortir al carrer.

Joaquín. Trelew. Chubut

Sigueix el conflicte docent al Chubut

Piquet docent tallant el pont d'accés a Rawson (capital de la província). 18/4/02

En tancar aquesta edició, els docents de la província del Chubut segueixen en vaga indefinida, tot i haver cobrat el que se'ls devia, exigint el condicionament de les escoles que garanteixi la seguretat, higiene i material per als alumnes.

Després d'una mobilització de més de 1000 docents, van ingressar a la legislatura els components de la comissió que representa els docents de les zones de Comodoro, Trelew, Rawson, Esquel, Dolavon, Río Mayo, Sarmiento i Puerto Madryn; tots ells escollits en les assemblees respectives. Ells segueixen amb l'ocupació de la legislatura, i a fora es mantenen en vigília entre 300 i 500 docents, han preparat una olla popular i mantindran la vigília fins que el govern es digni a respondre...

23/4/02

Envieu comunicats de solidaritat

docentesasambleistaschubut@hotmail.com

I feu-nos arribar una còpia a luchaint@retemail.es

(...)

Anulació del deute extern!

Activitats del comitè de Rubí

A conseqüència de la situació argentina s'ha creat un comitè a la localitat de Rubí (Barcelona) amb l'objectiu de contribuir, amb el seu granet de sorra, al procés revolucionari que hi està havent allà. Aquest comitè espera així que hi hagi un intercanvi d'opinions i informació entre els assistents, que pugui servir, a més, com a presa de contacte entre els interessats en la situació d'Argentina. Les activitats que ha programat aquest comitè són: Una xerrada a càrrec de companys del LI de Barcelona, en què s'intentarà explicar les causes

reals que han portat a la situació, més enllà del que normalment ven la televisió, una vídeo

conferència amb un company argentí en què relatarà en primera persona com es viu la situació des d'Argentina, el passí d'un documental amb una taula rodona per debatre la informació proporcionada en els diversos dies i acabarà amb un sopar popular en què se servirà "asado" argentí i hi haurà un espectacle de Tango, tot i que encara s'ha de concretar si serà un grup de músic o un espectacle de ball.

A tot això cal sumar la venda de bons d'ajuda per a crear una caixa de resistència, i la recollida de firmes demanant l'abolició del deute extern del país.

Mercè i Toni. Rubí (Barcelona)

Aquest és un tema de debat, tant a Venezuela com al nostre país, on companys d'organitzacions d'esquerra clamen en defensa d'aquella "revolució". Vam estar amb ells per enfrontar el cop, però no només no compartim el seu entusiasme, sinó que pensem que la tasca realment revolucionària la tenen per davant els treballadors i el poble veneçolà, sense dreces, i amb l'agreujant que hauran de vèncer les il·lusions que encara conserven precisament en Chavez, vegem-ho sinó.

L'ascens de Chávez

El país més ric d'Amèrica Llatina pels volts dels anys 50, ha canviat la riquesa en pobresa durant el règim de la IV República. Aquest règim, basat en dos partits d'alternància, Acción Democrática i COPEI, lligats per acords com ara el del Punt Fix, han governat Veneçuela al llarg de quasi 4 dècades. Nacionalitzat el petroli, els seus beneficis s'han utilitzat per crear empreses públiques improductives, les quals permetien mantenir sous alts als seus executius i absorbir un considerable sector de treballadors públics amb elevats salaris. A l'ombra de les despeses de l'Estat va desenvolupar-se la indústria de la construcció –que es reflecteix en una Caracas esperpèntica d'autopistes i gratacels entre les barraques on malviu la meitat de la població de la ciutat- i l'especulació immobiliària, mecanismes aquests d'apropiació de la riquesa pública que han generat una banca especulativa, especialitzada en el blanqueig de diners. Al costat de tot això, una forta política de subvencions assistencials per pal·liar la misèria, ajuda a sostenir un règim basat en la corrupció i el clientelisme.

Tanmateix, la globalització ha vingut a posar-li fi. Els tancaments i privatitzacions de sectors públics que s'entregaven a multinacionals, mentre

Venezuela

¿Cop

augmentaven les legions d'aturats, juntament amb la reducció de l'Estat minvant dèficit a costa de serveis socials i assistencials, han posat fi al clientelisme, al temps que es mantenia la corrupció de les altes esferes de l'Estat. La pobresa afecta el 70% de la població; la renda per càpita ha caigut fins a 3.480\$ (a Espanya es de 15.000).

Les respostes violentes s'han multiplicat, tant les individuals –com els "malandros", nens dolents- com les col·lectives –el Caracazo-. S'agitaven també els sectors burgesos que no entraven directament en el joc del petroli, la banca o les multinacionals, que buscaven com controlar el descontentament popular a favor dels seus interessos. I ahí estava el cop fallit de Chávez, amb el seu militar Movimiento Bolivariano. Era 1992. La crisi del propi govern, la pressió de sectors militars i les mobilitzacions van forçar l'excarcerament de Chávez el 94 a canvi d'abandonar les FFAA. Immediatament fundà el Movimiento V República que reduïa el problema al règim corrupte del Punt Fix, els partits del qual eren, en paraules del propi Pérez, "cascarones vacíos".

Chavisme i antichavisme

Els enfrontaments entre els partidaris de la IV i la V República cal buscar-los en els xocs entre dos sectors burgesos, i en l'intent d'un d'ells –encapçalat per Chávez- de reconduir la desesperació i la lluita d'un poble contra el capital i les multinacionals pel camí d'unes "reformes" -i un "capitalisme de rostre humà" en paraules de Chávez-, que mai no arriben dins el sistema burgès. Si uns estan lligats essencialment al petroli i la banca que en depén, els altres estan lligats a un mercat intern exhaust i a sectors industrials –generats pel petroli en l'època anterior- sobretot importadors, en crisi per la globalització

Si tens fulls de signatures, recorda donar-nos-les abans del 17!

versus revolució?

i els retalls de l'Estat. No té res d'estrany per exemple, el regal de Chávez del bolívar sense devaluacions per als importadors.

L'any 98 el pols entre ambdós sectors dona un salt. L'assumpció de l'Assemblea Nacional Constituent (ANC) implicava la dissolució de les altres càmeres i poders. El Congrés, amb els partits de la caduca IV República presents i contra la decisió de la ANC, es reuní el 26 d'agost i va cridar els seus partidaris a sortir al carrer, tot obrint una crisi present fins avui. El recolzament intern a l'anti-chavisme es coneixia que seria limitat, però sobretot era una una picada d'ullet als EEUU i les multinacionals per oferir-se com a opció de recanvi. A finals d'any s'aprovava la nova Constitució i neixia la V República.

El penúltim round

Amb la vista posada en les "megaeleccions" del 2000 que anaven a concentrar legislatives i presidencials, Chávez tractà de consolidar-se com a bonaparte populista, amb un discurs que prometia l'expropiació de terres ocioses i el no pagament d'impostos de les persones sense recursos. Acusacions de corrupció a militars i civils del seu entorn van anar consolidant el bonaparte que volia ser, a costa d'anar perdent sectors de recolzament que passaran a engreixar l'anti-chavisme. El 30 de juliol era reelegit president amb el 59% dels vots, front el 37% d'Arias, antic company colpista. L'octubre del 2000 tornava a demanar poders excepcionals per legislar per decret durant un any en matèries econòmiques, socials i d'administració pública.

Un any després. El novembre del 2001 es promulgaven 49 *leyes Habilitantes*, que van provocar d'immediat la convocatòria de la vaga general del 10/12/01 acompanyada

d'un lock-out patronal. Entre les *Habilitantes* es comptava la intervenció del govern en el consell d'administració del petroli estatal. S'iniciava el compte enrere del cop.

La pinça que provocava el compromís de pagament del deute extern, juntament a l'assistencialisme que garanteix el clientelisme de les maltractades classes populars, i la reducció d'ingressos pel petroli, va impulsar-lo a promulgar per al febrer 2002 el Dèbit Bancari: un gravamen del 0,75% sobre els dipòsits bancaris, en un intent de mantenir el diner a les arques de la Nació i arranjar l'espectacular dèficit fiscal previst. La resposta no va esperar a febrer amb la convocatòria d'una massiva mobilització dels anti-chavistes que va ser contestada per una altra en defensa de Chávez.

El pols es repetiria el 4 de febrer, amb motiu del 10è aniversari del cop fallit. Tanmateix el degoteig de militars, que li donaven recolzament iniciat amb les denúncies de corrupció del 2000, prencos en un pronunciament militar el 7 de febrer que demanava la seva dimissió.

Fedecámaras i CTV: els elevats beneficis del petroli

L'entrada dels representants del govern a Petróleos de Venezuela SA (PDVSA) era una agressió directa als sectors que es lucren amb el petroli nacional, tant de la patronal com dels sindicats, així com un risc per al principal comprador de petroli veneçolà, els EEUU, preocupats perquè una pressió sobre la OPEP (de la que Veneçuela és l'únic soci llatinoamericà i produeix diàriament 2,43 milions de barrils) pogués fer pujar els preus. La confrontació havia esclatat al si de PDVSA el 16 de març.

El 6 d'abril la Confederació de Treballadors de Veneçuela convoca

vaga per motius salarials per al 9. Se suma la patronal Fedecámaras. El 7 d'abril, Chávez anunciava la destitució de 7 alts executius de Petróleos de Venezuela SA (PDVSA) pel conflicte que mantenen amb la direcció anomenada pel govern, al temps que promet un augment del 20% a partir de maig tractant de trencar la convocatòria.

No només no va ser així, sinó que la CTV i Fedecámaras van convertir-la en indefinida.

I com a símbol la marxa que anirà a Miraflores i iniciarà el cop, arrenca d'una de les seus de PDVSA a Caracas. Els

Mobilització a la base de Tiuna, on estava detingut Chávez

obscuris disturbis i els morts a les rodalies de Miraflores, "van justificar" l'entrada en escena dels militars: el 12 d'abril Carmona, president de Fedecámaras, assumia ser el cap del Govern al dictat de la família Pérez Recao, principal accionista de la petrolera Venoco, i del Opus Dei veneçolà. Chávez és arrestat a la base de Tiuna. Immediatament arriba la legitimació de l'imperialisme ianqui i espanyol. El nou govern ja ha decretat el tancament del Congrés, l'anul·lació del poder judicial i poders constituents per al president que li permetran

(...)

2000	2001
<p>30 DE JULIO Victoria en las elecciones presidenciales</p> <p>CHÁVEZ 59%</p>	<p>ABRIL El Tribunal Supremo de Justicia establece el 2007 como fecha del relevo presidencial</p>
<p>6-16 DE AGOSTO Gira por los países socios de Venezuela en la OPEP. Visita Libia e Irak (primer líder extranjero desde el embargo)</p>	<p>11-13 DE AGOSTO Visita oficial de Fidel Castro. Es la tercera visita a Chávez</p>
<p>19 DE AGOSTO Toma posesión como presidente de la república</p>	<p>13 DE NOVIEMBRE Chávez aprueba por decreto 49 leyes económicas que provocan el rechazo de la patronal</p>
<p>7 DE NOVIEMBRE La Asamblea Nacional da a Chávez poderes especiales para legislar por decreto durante un año en materia económica y social</p>	<p>10 DE DICIEMBRE Huelga general convocada por la patronal y apoyada por sindicatos profesionales y sectores agrarios y de la industria</p> <p>90%</p> <p>SEGUNDA LA HUELGA</p>

(...)

destituir governadors i alcaldes.

Les mobilitzacions d'un costat i la insurrecció dels paracaigudistes de Maracay que es generalitzen de l'altre, porten a Carlos Ortega, secretari general de la CTV "a sentir-se traïdonat" i Vásquez retira el recolzament militar "davant els decrets" de Carmona.

El 14 Chávez retorna a Miraflores, producte de la mobilització popular.

EEUU i... Espanya

A un any de la Declaració de Quebec, que donava ales a l'ALCA i afirmava que "qualsevol alteració o ruptura inconstitucional de l'ordre democràtic en un Estat de l'hemisferi constitueix un obstacle insuperable" per formar part de la família panamericana... el seu promotor, EEUU, impulsava el cop contra Chávez. Res de nou sota la capa del sol: el tinent coronel James Rodger, agregat militar a l'Ambaixada d'EEUU a Caracas, secundà amb la seva presència el cop, i la CIA ja havia recolzat a civils i militars en la preparació. El portaveu del FMI, Dawson, s'apressà a dir que l'organisme estava "llest per cooperar amb les noves autoritats". La OEA tampoc no comdemnà el cop. Només Cuba ho va fer.

Aznar per la seva banda, repeteix "no tengo nada que decir" quan se li recorda el contacte immediat de l'ambaixador espanyol Viturro, juntament al ianqui Shapiro, amb Carmona en les seves escasses 28 hores de president. I és que els interessos del capitalisme espanyol són de tal magnitud que donen no només per parlar, sinó també per actuar, inclòs recolzant un cop d'Estat. Per exemple, el febrer d'aquest any, Rato afirmava "somos el segundo inversor mundial en la región andina". I el govern del PP va enfortir-ho a l'ingressar a la Corporación Financiera Andina (CAF) mitjançant l'aportació de 300 milions de dòlars (uns 346 milions d'euros). Es convertia així en el principal soci extraregional, al controlar el 3,5% del capital. La CAF és un banc multilateral, fundat el 1968, amb seu a Caracas, i que té com a principals socis

els Governos de Bolívia, Colòmbia, Equador, Perú i Veneçuela, que poseeixen el 92,32% del capital; els Governos de Brasil, Xile, Mèxic, Panamà, Paraguai, Uruguai, Jamaica i Trinidad-Tobago, poseeixen entre tots el 4,08%; la resta la controlen diverses entitats financeres andines. Rodrigo Rato, en nom del govern i García, president de la CAF, van subscriure l'acord pel qual Espanya s'assegurava un lloc permanent al consell d'administració. Abans que un *Argentinazo*, Aznar aposta obertament per un *cuartelazo*.

I cal recordar que el recolzament imperialista era una de les claus del cop perquè el recolzament intern era limitat. Quan, derrotat el cop, es reacomoden, la Casa Blanca ho utilitza com a amenaça tot afirmant "Esperem que el president Chávez hagi entès el missatge del poble", i a cor amb Piqué encara li donen lliçons de democràcia, a la vegada que li exigeixen estabilitat per als seus negocis.

"Revolución bolivariana"?

Aquest és un tema de debat, tant a Veneçuela com al nostre país, on companys d'organitzacions d'esquerra clamen en defensa d'aquesta "revolució". Vam estar al seu costat per enfrontar el cop, però no només no compartim el seu entusiasme, sinó que pensem que Chávez és una trava per a una real revolució. Vegem sinó.

En el seu primer govern va gastar fortunes amb els Planes Bolívar 2000, amb les prebendes militars i el creixement de la burocràcia estatal, al temps que mantenia sobrevalorat el bolívar per mantenir baixa la inflació i beneficiar els importadors que el recolzaven, o fent la vista grossa a la fuga de divises o en els casos de corrupció. En el segon govern, quan els ingressos ja s'havien reduït, per més que tractés de retallar la sagnia, aquesta resulta imparable. La inflació anual del 2001 ha estat del 20%. L'atur assolí el 15,3%, sense que s'hagi reduït tal com es va prometre reinvertint els ingressos de les petroleres en l'explotació dels recursos propis: ni del agro -que per altra banda, no convé

als importadors doncs és el principal ítem que entra al país- ni dels minerals -ferro i alumini-, ni per a la diversificació de la indústria petrolera i els seus derivats. Aquestes segueixen representant el 27,91% del PIB, i la meitat de les activitats no-petroleres són de serveis, on cobra pes el bancari dependent del petroli. Com no s'ha posat en marxa, ni diversificat l'aparell productiu, per al 2002 es torna a dependre d'aquests ingressos. Per amortir aquests desastres, Chávez n'ha posat en marxa un altre, el de la tornada a l'assistencialisme que manté la misèria, però que es tradueix en un dèficit públic espectacular. La mortandat infantil assoleix el 25 per mil (a Espanya no arriba al 7) i l'índex de desenvolupament humà és del 0,820.

D'altra banda, el deute extern és de 3.469 milions de \$ i es menja una bona part dels ingressos del petroli, no havent qüestionat mai el pagament. Al contrari, el gener del 2002, tornà a ratificar-lo en el grup de 77 països que presidia, en el marc de l'ONU.

Antiimperialista?

Aquest és el segon gran argument de defensa del chavisme, però vegem perquè en política internacional ha situat en primer lloc els seus interessos petrolers. I com qui paga mana, i el petroli va a EEUU, Chávez ja des del 99 participà dels preparatius del Pla Colòmbia, en la tasca de setge que van dur a terme els governs de l'àrea, essent el que més efectius mobilitzà (20.000 soldats distribuïts en llocs fronterers, front els 3000 de Perú, els 9000 de Brasil...). Així també, el seu festeig amb l'Irak no l'ha portat a cap mesura pràctica i ha mantingut la venda de cru a EEUU, del qual Veneçuela és principal abastidor. Mentres que, com a integrant de la Comunidad Andina de Naciones (CAN) en la seva reunió a Cartagena el 1999, van fixar com a molt tard el 2005, una zona de lliure-comerç que coincideix fins i tot amb les dates amb la instauració de l'ALCA. Posteriorment, l'abril 2001, Chávez firmà la declaració de Quebec, juntament

(segueix a pàg. 19)

El govern holandès dimiteix en ple per la matança de Srebrenica

"Sin novedad en el frente"

A finals de la dècada dels 80 el govern de Milosevic controla, amb el suport de Montenegro, el govern federal de Iugoslàvia. Amb el rendiment polític que li dona el discurs pan-nacionalista a la república de Sèrbia arriba a bloquejar la presidència rotativa de la federació quan aquesta havia de passar a mans croates. Aquest fet fa de guspira per desencadenar la dissolució de Iugoslàvia; primer la independència d'Eslovènia amb un procés rapidíssim que duraria amb prou feines unes setmanes, després amb la de Croàcia, amb una guerra cruenta que duraria prop d'un any i més tard la de Bòsnia, que viuria en propi territori el que es va definir com el genocidi més important viscut a Europa des de la segona guerra mundial.

El 1995 Srebrenica, un poblet situat al nord-est de Bòsnia i Hercegovina, fou declarat zona de seguretat per l'ONU, la qual cosa significava que a canvi que la població entregués l'armament pesat les tropes d'interposició de les Nacions Unides es comprometrien a defensar-la davant de les agressions. No obstant durant el

mes de juliol del mateix any els txètnics –tropes feixistes sèrbies– aconseguiren entrar a la zona davant de la passivitat de les tropes holandeses que custodiaven el camp. Entre vuit i onze mil homes d'entre dotze i seixanta nou anys foren assassinats, les violacions i les tortures es practicaren sistemàticament a la resta de la població que posteriorment fou deportada en combois de l'ONU sota comandament del tan cèlebre Jose Maria Mendiluce fins als camps de refugiats de Tuzla.

A finals de la dècada dels noranta Ajuda Obrera a Bòsnia respongué a la crida de solidaritat realitzada per Zene Srebrenica (dones de Srebrenica) per a denunciar el genocidi patit pel seu poble davant l'absoluta passivitat de la Comunitat Internacional. Així es muntaren varis combois humanitaris, diverses gires per l'estat espanyol per a denunciar tant la seva situació en els camps de refugiats com la tragèdia que havien viscut. Al mes de juny de 1998 un comboi mixt format per dones de Srebrenica i membres d'AOB es dirigí al parlament europeu on s'exigí a diversos eurodiputats

l'aprovació d'una resolució per la qual s'obrissin les fronteres que els impedièn tornar a Srebrenica, l'ajuda política i necessària per a poder exhumar els cadàvers de les fosses comunes situades a

l'artificial República Serpska, ... En aquella ocasió les demandes es quedaren en una simple declaració d'intencions.

Ara, set anys després, el govern holandès dimiteix en ple pels esdeveniments que succeïren el mes de juliol a Srebrenica; un mostra de bona voluntat política?, de mala consciència?, en tot cas cap de les reivindicacions fetes per qui va patir el genocidi s'ha dut a terme, cap ni una, ni la que significa un dels més elementals drets que és el de poder tornar a la pròpia llar: un govern ha caigut però res ha canviat; en quina democràcia estem? Per a aquells que pretenen resoldre amb la intervenció de l'ONU qualsevol conflicte, el lema d'allò que fou la nostra campanya: "¡Srebrenica, no oblidem!"

Pere-Ajuda Obrera a Bosnia

(ve de pàg. 18)

amb Bush i els altres 33 presidents llatinoamericans –només faltava Cuba– que materialitzava i posava terminis a l'ALCA. Els seus matissos a l'hora de signar van ser: l'exclusió del seu amic Castro –la qual cosa tampoc no el va dur a retirar-se– i la defensa de la "democràcia participativa" de Veneçuela d'un costat, i la rapidesa de l'entrada en vigor de l'ALCA de l'altre. Però, a més de signar, va fer pública la bona impressió que havia tret de Bush: 'Le di un fuerte apretón de manos y le miré directamente a los ojos', dijo. 'Aunque tenemos muchas diferencias políticas,

Bush me ha parecido un hombre sincero' (el País, 23/4/01).

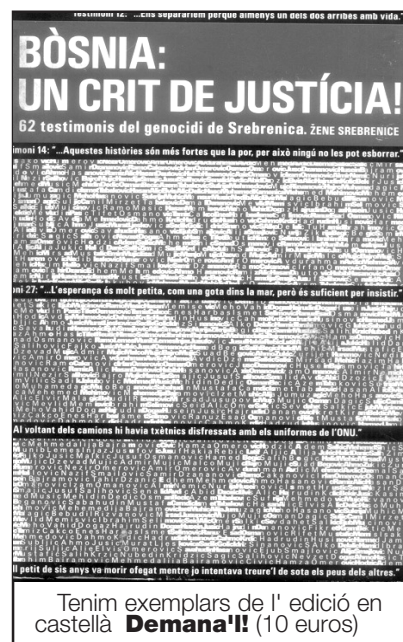
No creiem que ni els treballadors veneçolans, ni els companys de les organitzacions d'esquerra que, amb entusiasme, saluden la revolució chavista... puguin dir res semblant de l'assassí d'Afganistan i del poble palestí. Aquestes paraules simbolitzen el costat de la barricada on se situa cadascú... i el propi Chávez se situa al costat de Bush. El poble veneçolà està objectivament a la barricada d'enfront.

I a sobre, d'aquell costat de barricada, de "sinceritat" res de res, doncs guanyen els beneficis, el propi

Bush alienta la supressió de Chávez malgrat els serveis prestats i de que aquest *només* tracta de de renegociar les seves condicions dins l'economia globalitzada, sense qüestionar-la.

Ens trobem enfrontant qualsevol cop d'Estat, doncs les botes sempre han imposat les pitjors condicions i la repressió al moviment obrer i popular, però el nostre camí en comú acaba ahí, i segueix al costat dels treballadors, encara que sigui en debat amb ells, doncs avui per avui molts segueixen mantenint il·lusions en el chavisme.

Mª Esther del Alcázar

Fem de Palestina un nou Vietnam!

La guerra del Vietnam va ser un dels símbols de les lluites dels '60 i els '70. Un símbol de resistència sobretot per les grans mobilitzacions que, arreu del món, van aconseguir el que semblava impossible: derrotar l'exèrcit més poderós del planeta. Així, la lluita del poble vietnamita, les mobilitzacions dins dels EEUU i al conjunt del món van provocar la retirada de l'exèrcit nordamericà davant d'un petit poble empobrit. Perquè les guerres i els genocidis no es juguen només en el terreny militar, sinó, sobretot, en el polític i social. I això també és clau per al poble palestí. Si ens limitem a la lògica de les armes (pedres contra el quart exèrcit del món) no entendrem com és que encara queden palestins a la seva terra: si resisteixen encara és, d'una banda, per la seva pròpia lluita i de l'altra per la solidaritat internacional que –des de l'inici mateix de la lluita- s'han guanyat.

Les darreres setmanes s'han viscut mobilitzacions massives als països àrabs, per demostrar el rebuig de la gent a l'imperialisme i la política de col·laboració dels seus governs. A El Caire 50.000 persones, 100.000 a Trípoli, 100.000 a Rabat, 100.000 al Líban, una vaga general a Jordània... una reacció que només és comparable al clam popular que va desencadenar la Guerra del Golf. I, en la majoria de casos, aquestes mobilitzacions han estat fortament reprimides pels règims dictatorials d'aquests països. Al Marroc el govern va suspendre les classes durant tres dies per evitar noves mobilitzacions estudiantils. També les principals ciutats europees han sigut l'escenari de mobilitzacions multitudinàries de solidaritat amb el poble palestí: Londres, París, Amsterdam, Berlín... I la manifestació de Barcelona el 14 d'abril, que va ser una de les més importants.

Cal continuar aquestes mobilitzacions, per exigir la fi del genocidi i de la complicitat dels nostres governs, per exigir l'aïllament polític i econòmic de l'Estat d'Israel. Per fer-ho, hem de seguir treballant des de les plataformes, però també cal constituir comitès de solidaritat que facin un treball de base a cada poble, a cada facultat, a cada fàbrica... allà on hi hagi gent disposada a no callar davant l'extermini. Cal fer de Palestina un nou Vietnam per aconseguir l'única pau possible: la pau de la justícia.

(ve de pàg. 13)

Cibeles a què van assistir unes 14.000 persones, després que prèviament pactessin a la seu del PSOE un manifest conjunt per a ser llegit a la fi de la manifestació a la porta del Sol. Per art de màgia, el manifest que finalment es va llegir no era el que s'havia acordat, cosa que va desencadenar les protestes del Comité por la Causa Àrabe i un contracomunicat que va a treure a posteriori IU, corregint. No es denunciava la passivitat de la comunitat internacional davant de l'atac de l'exèrcit israelià, i els atemptats suïcides palestins van qualificar-se com a terrorisme, utilitzant la lògica mediàtica després de l'11 de setembre, mentre que l'ocupació israeliana va definir-se com a "acció militar amb abús de força". El conflicte es va qualificar "d'irracional", obviant qualsevol anàlisi històrica i/o política. No es menciona la creació d'un estat palestí, ni el dret al retorn, ni s'explicita en cap moment la invasió israeliana com a ocupació de territoris; àrabs i jueus són equiparats en el mateix dolor.

Tota una tergiversació que emmascara la realitat dels fets i que no fa res més que engrandir el desemparança en què s'ha deixat el poble palestí; tampoc no recull, més aviat manipula, la solidaritat que la gent expressa quan, cada vegada més, decideix participar en aquestes mobilitzacions –el diumenge 21, una altra manifestació té lloc a Madrid en defensa del poble palestí- cosa que enfronta aquestes organitzacions a una responsabilitat històrica de conseqüències dramàtiques irreparables per tot un poble, tal com estem comprovant davant d'una situació que s'agreuja d'hora en hora i que manté al voltant dels morts un estrany ball de peons que insisteixen en mantenir ocults els vertaders significats d'aquest conflicte.

Marina Castelló

CCOO – Arts Gràfiques

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir vesió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

